

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Slechts vergezeld van Simon verliet ik het huis van mijn geliefden om naar Caesarea te gaan. Daar wilde ik enige tijd bij vrienden doorbrengen om tot rust te komen. Simon zou na een dagreis afbuigen naar het oosten om enige tijd bij zijn ouders te zijn en zijn vader te helpen, zodat we beiden ons konden herstellen van de doorstane emoties.

Ikzelf had grote moeite om me bij de dingen van de dag te bepalen en niet met mijn gedachten de toekomst te versombereren, nu de dichtstbijzijnden me getoond hadden hoe egoïsme werkt. Simon zag er ontroostbaar uit, hij kon nauwelijks spreken en zijn ogen stonden zo weemoedig, dat ik het niet meer kon aanzien. We hadden dan ook nauwelijks een kwartier gelopen, toen ik midden op het pad ging zitten. De struiken aan weerskanten waren nogal doornig en ik had geen zin om daar ook nog op te gaan letten. "Kom, Simon," zei ik, "ik wil even met je huilen." Hij zette zich naast me en we omarmden elkaar.

Toen we geen tranen meer hadden, stonden we op en gingen verder. We hadden een tijdlang zwijgend, hand in hand, gelopen, toen we een beekje naderden. Ik schoot in de lach, want daar was het, dat we eens in het regenseizoen, toen het water onstuimig kolkte, bij het oversteken met zijn allen kopje onder gegaan waren. We waren er twee dagen tevoren nog zonder problemen doorheen gegaan, en in die twee dagen was er kennelijk een zeer grote kuil ontstaan... Als iedereen nu netjes in de ganzepas gelopen had, zoals te doen gebruikelijk bij het oversteken van rivieren, was er maar een geduikeld, maar iedereen wilde het dichtst bij mij lopen - en dus gingen we met zijn allen. Ook Simon begon te grinniken. "Ben je sterk, meester?" vroeg hij. "Wou je 't even uitproberen?" antwoordde ik, begon mijn kleed af te doen en meteen lag ik languit op mijn gezicht in het water. De schurk had me pootje gehaakt! In de tijd die ik nodig had om vast te stellen wat onder en wat boven was, had hij zich van zijn kleren ontdaan en zich ook in het heerlijk koele water gestort. Ik deed als hij en na een wederzijdse poging elkaar te verdrinken, lagen we zeker een uur op onze rug in de beek, genietend van het gezang van de vogels, het blauw van de hemel en de vrede in ons hart.

In Caesarea begon het langzamerhand tot me door te dringen, dat rust een woord was, dat ik net zo goed vergeten kon, want ik was niet in staat het nog toe te passen op mezelf. Het begon al, toen ik de muren van de stad nog niet bereikt had. Er had kennelijk iemand op de uitkijk gestaan, want twintig, dertig mensen kwamen de poort uitrennen om me te verwelkomen. Zo kwam ik de stad binnen, gedragen op de vleugels van de Liefde. Een snik zette zich vast in mijn keel en in mijn hart zongen de woorden van de Vader: "Zie, mijn kind, zo Lief heb Ik je, zo draag Ik je door de dagen..."

Ook Johannes (niet de visser), in wiens woning ik zou vertoeven, had zich bij het gezelschap gevoegd. Hij vroeg me of ik eerst wilde rusten, en of hij de mensen nog even zou wegsturen. We waren juist op zijn erf aangekomen en bij wijze van antwoord sprong ik op het muurtje zodat ik boven de mensen uitstak.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

In de stilte die prompt ontstond, stak een van de aanwezigen een hand op. "Meester," sprak hij, "de vorige keer vertelde je over de Liefde van de Enige en hoewel ik je begreep, heb ik toch gezondigd..." Hij slaakte een diepe zucht en vervolgde: "Nu durf ik me niet meer tot Hem te wenden, Meester. Als dat mogelijk is, wil jij dan voor me pleiten?" Ik zag de wanhoop in zijn ogen en voelde de spanning bij de anderen. Hoe was het bij ze ingehamerd: de wraak van Jehova, tot in het derde geslacht - je achterkleinkinderen zouden nog moeten boeten voor jouw vergissingen!

"Er was eens een rijke man. Hij had talloze schapen, kamelen en runderen en veel dienaren noemden hem hun heer. Hij had ook twee zonen, beiden volwassen. De oudste was vlijtig en werkte dag in dag uit voor zijn vader en hielp zo, zijn bezit te vergroten. De jongste was lui en probeerde steeds iets te bedenken waardoor zijn dagen niet met werk gevuld zouden hoeven zijn. Op een dag wendde hij zich tot zijn vader en sprak: "Heer, ik ben een slecht arbeider. Toch zal ik ooit de vruchten van uw arbeid plukken en die van de arbeid van mijn broer. Dat is niet eerlijk. Daarom vraag ik u: neem het deel van uw vermogen waar ik recht op zou hebben als u nu stierf, en geef het mij. Dan zal ik vertrekken en u en mijn broer niet meer tot last zijn. Wanneer u dan later sterft, is de hele erfenis voor hem, en hij zal er recht op hebben, want hij zal ervoor gewerkt hebben - ik niet." Zo sprak hij, en het hart van de vader brak van verdriet. Toch handelde hij zoals hem voorgesteld was en gaf zijn jongste zoon de helft van zijn kapitaal - en hij zag zijn kind uit zijn gezichtsveld verdwijnen.

De zoon reisde naar een grote stad, waar hij een huis kocht. Al spoedig vond hij vrienden, met wie hij reizen maakte, feesten organiseerde, avonturen beleefde - kortom, hij maakte alles mee waarvan hij droomde, toen hij nog aan zijn vader gebonden was. Hij dacht weleens met medelijden aan zijn broer, die dit alles miste en inplaats van plezier te maken, zich bezig hield met het wel en wee van het ouderlijk huis.

Toen raakte zijn geld op. Veel vlugger dan hij gedacht had, moest hij gaan rekenen om niet totaal berooid te raken. Toch, ook nadat hij lange tijd zeer zorgvuldig met zijn bezit was omgegaan en ieder muntje wel tien keer had omgedraaid voor hij het uitgaf, uiteindelijk was alles op en nadat hij zijn bezittingen verkocht had om zijn schulden te betalen, verliet hij zijn woonplaats. Hij had besloten om weer naar huis terug te gaan, want hij was gaan inzien hoe hol het bestaan was, dat hij geleid had. Zo liep hij, onderweg de kost verdienend met het vak dat hij beheerste, de lange weg naar huis. Hoe dichter hij bij huis kwam, des te groter werd zijn vreugde - en tegelijkertijd groeide ook zijn angst voor wat zijn vader hem allemaal zou verwijten. Toch weerhielden die gedachten hem niet van zijn doel en duizend keer overlegde hij in zijn hart met welke woorden hij zijn vader zou durven benaderen. Het enige wat hij zeker wist, was dat hij de titel "zoon" verspild had...

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Naarmate hij zijn vroegere woonplaats naderde, groeide zijn besef van schuld en uiteindelijk was er nog maar één verlangen in zijn hart: vergeving vragen. Als zijn vader hem zijn schuld vergeven zou, was het verder voor hem niet meer belangrijk wat er daarna nog met hem zou gebeuren.

De vader had zijn zoon niet uit het oog verloren toen die het huis uitging. Hij had iemand meegezonden met de opdracht, in te grijpen wanneer het leven van zijn zoon in gevaar zou komen en om verslag uit te brengen van zijn belevenissen - want de vader had zijn zoon lief. Toen dan ook de dag naderde dat de zoon weer thuis zou komen, ging hij hem tegemoet en zo gebeurde het, dat zij elkaar omarmden voordat de zoon zijn voorbereiding voltooid had. Hij kreeg de kans niet om iets anders te stamelen dan: "Vergeef mij, vader, vergeef mij alstublieft!" Hand in hand legden zij het laatste stuk van de weg af, huilend van geluk en weemoed om wat was en om wat geweest was.

Thuisgekomen werd de zoon gebaad en in nieuwe kleren gestoken. Er bleek een groot feest voorbereid te zijn om zijn thuiskomst te vieren. Zelfs zijn broer, die hij zo benadeeld had, was verheugd hem weer te zien. Hij toonde hem de vorderingen die gemaakt waren en liet hem zien, wat voortaan zijn taak zou zijn.

Zie je, zó is de Vader die ons allen geschapen heeft. Wie zijn schulden inziet en om vergeving vraagt, krijgt niet alleen vergeving, maar wordt in Zijn Huis welkom geheten en om hem is grote vreugde."

Het was even stil. Toen klonk de vraag: "Meester, als ik de oudere broer zou zijn, zou ik mij verongelijkt voelen. Ik zou mijn leven lang hard gewerkt hebben zonder dat het opgemerkt werd, en voor zo'n nietsnut wordt feest gevierd... Ik vind dat niet eerlijk!"

Ik schoot in de lach. "Heel begrijpelijk, maar daarin verschilt men in de hemelen nu van de mens hier op aarde. Men zeurt niet over wat geweest is, maar verheugt zich over wat is. Ook degenen die mijn hemelse Vader nooit verlaten hebben, verheugen zich in de Vreugde van de Vader, zonder iemand zijn falen kwalijk te nemen. Weet dus, dat wie zijn schuld inziet en vergeving daarvoor vraagt, die vergeving al geschonken heeft gekregen, voor hij uitgesproken is. En weet ook, dat wie zich verheugt in de vreugde van zijn naasten, zonder zich de zonden van die naasten te herinneren, dicht bij de Vader staat... en nu ga ik rusten. Morgen mag je me verder vragen."

Nog tijdens mijn leven toen op aarde bleek dat niemand begreep wat ik bedoelde. Het verhaal werd mooi gevonden en men vertelde het telkens weer, maar paste steeds meer details aan het eigen denken aan.

Hoe zal ik ooit duidelijk maken wat Liefde is?

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Lazarus

Lazarus had een probleem. Hij had zich verbonden met een sekte die binnen de Esseense gemeenschap niet toegestaan was, omdat hij afkomstig was uit de Egyptische Isisverering. Veel van de leringen waren op zich correct, maar er waren, zoals bij alle vormen van godsdienst, grote vergissingen ingeslopen. Een van de vergissingen in die sekte was dat de mens hier op aarde inwijdingen kan ondergaan. Wanneer men na een bepaalde scholing een bepaalde graad van kennis bezit, vindt een inwijding plaats, die de mens dan weer geschikt maakt voor verdere scholing. Dat is niet alleen niet waar, het is zelfs onmogelijk. Er bestaan wel wijdingen, maar die vinden uitsluitend in de geestelijke wereld plaats en hebben alleen te maken met de intensiteit van de Liefde die een schepsel kan verdragen - en dat heeft lang niet altijd te maken met een aardse scholing. Het probleem van Lazarus was nu, dat hij zich zo thuis voelde in die leer, dat hij zich onderworpen had aan de scholingen en de wijdingen die deel uitmaakten van de vorming van geestelijke leiders ervan. Tot dusverre had dat weinig problemen gegeven, maar nu stond hij voor de laatste inwijding en die was nogal ingrijpend. Men leerde namelijk dat men, om werkelijk te kunnen leven, eerst gestorven en opgestaan moest zijn. Daartoe was het noodzakelijk het lichaam zo te beheersen, dat men de hartslag in bedwang had, evenals de lichaamsfuncties. Zo kon men dan "sterven": de hartslag en de lichaamsfuncties waren niet meer waarneembaar... men werd dan begraven en na drie dagen weer uit het graf gehaald. Wie juist gehandeld had, kwam weer tot leven, wie ten onrechte de wijding onderging, was dan echt dood. Normaliter vond deze inwijding plaats in een Egyptische tempel, maar Lazarus had de opdracht gekregen om thuis te "sterven", zonder zijn naasten erover te vertellen. We hadden er veel en lang over gesproken en hij wilde niet meer. Er was echter een groot gevaar: wie toe was aan de laatste wijding en zich terugtrok, werd een gevaar geacht voor de mensheid door de geheimen die hij kende - en vroeg of laat werd hij gedood.

Het was ongeveer een half jaar na de gebeurtenissen bij Lazarus thuis in Bethanië, toen ik bericht kreeg, dat hij ernstig ziek was. Ik was met mijn volgelingen (de meesten waren weer teruggekomen en er waren vele anderen die zich, soms voor korte tijd, bij mij aangesloten hadden) onderweg naar Jerusalem, waar we dat jaar het paasfeest zouden vieren. Ik had inmiddels de illusie, ooit nog feestdagen los te kunnen koppelen van religie, opgegeven. Niemand schijnt te kunnen begrijpen, dat de Vader Zich verheugt in de vreugde van ZIJN schepselen, behalve wanneer die blijdschap voortkomt uit een geschiedenis van moord en doodslag...

De meesten wisten wel, dat Lazarus, hoe weinig ik hem ook zag, mijn meest geliefde vriend was. Ze drongen er dan ook op aan dat ik onmiddellijk naar Bethanië zou gaan om hem weer te genezen. Ik vermoedde echter, dat die ziekte niet echt was, maar een inleiding op zijn inwijding.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Inwendig was ik kwaad op hem, want hij had mijn zuster en hun vrienden natuurlijk niets gezegd en die stierven nu natuurlijk duizend doden van angst. Toch, als blijken zou dat hij voor die weg gekozen had, mocht ik niet ingrijpen - hij zou vanzelf wel met de gevolgen van zijn daden geconfronteerd worden. Het deed echter wel heel veel pijn te beseffen dat zelfs hij niet opgewassen was tegen zijn "meerdere-
ren".

Ik maakte dus geen haast, wat nogal wat opschudding veroorzaakte. "Wees maar niet bang," zei ik, "er zijn al zo veel wonderen gebeurd, als dat noodzakelijk is, gebeurt er ook nu weer een." "Lazarus, Lazarus," dacht ik, "nu heb je zelfs veroorzaakt, dat mijn woorden dubbelzinnig kunnen worden opgevat!"

Een paar dagen later kwam de boodschap dat hij gestorven was. Men was zeer ontsteld en had medelijden met mij, maar ik had ineens vliegende haast, want als ik nu dadelijk vertrok, kon ik nog net op de derde dag van zijn "dood" aankomen en hem uit zijn graf halen. Dat had twee grote voordelen: als hij zelf niet voldoende kracht had om zich te reanimeren, kon ik hem helpen en ik voorkwam ermee dat hij mijn geliefden een hartverlamming zou bezorgen door als lijk gekleed ineens weer op het toneel te verschijnen. Op dat moment kwam het absoluut niet in me op, dat men zijn verrijzing aan mijn krachten zou toeschrijven...

Ze reisden allemaal met me mee en zo gebeurde het dat een groot aantal toeschouwers aanwezig was bij wat toen plaatsvond. Ik liet me door Maria het graf wijzen en draafde erheen, gevolgd door wel veertig rouwenden en nieuwsgierigen. Met z'n drieën rolden we de steen weg en ik kroop naar binnen. Daar lag hij, hij bewoog niet. Ik verwijderde de doeken van zijn gezicht, legde een hand op zijn voorhoofd en een hand op zijn hart en begon zacht te zingen. Hij nam een enorme hoeveelheid kracht op: ik was dus nog op tijd - en hij zou het niet alleen gekund hebben. Na ongeveer een uur kwam hij bij en na nog een half uur kon hij weer zitten en opstaan. Toen ben ik tegen hem uitgevaren zoals ik nooit eerder en nooit meer later tegen iemand uitgevaren ben. Uiteindelijk besepte hij wat hij veroorzaakt had en kon ik hem eindelijk weer in mijn armen sluiten. We verlieten het graf, eerst ik, want ik moest hem helpen; hij had nogal wat linnen om zich heen, wat hem in zijn bewegingen belemmerde. De menigte buiten barstte uit in groot gejuich, men nam mij en hem op de schouders en voerde ons in triomf door het dorp.

Hoewel we meteen iedereen die het maar horen wilde, vertelden hoe de vork in de steel zat, bleef de mythe een eigen leven leiden. Men bleef in mij een wonderdoener zien en de rest van mijn bestaan werd ik vrijwel dagelijks benaderd door nabestaanden die hun geliefden terug wilden, soms maanden na het sterven. Slechts één keer ben ik op zo'n verzoek ingegaan, bij een klein meisje dat net gestorven was toen ik in de buurt was. Het kind was niet ziek geweest, maar gestikt in de pit van een perzik. Verder heb ik nooit ingegrepen in de gang van leven en dood: het is goed, zoals het gaat.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Ik wil de mens wel helpen zijn leven vreugdevoller te maken - niet, het te verlengen wanneer het lichaam het leven kennelijk niet meer kan dragen.

Zo veroorzaakte Lazarus een niet geringe verzwaring van mijn bestaan. Ook al doordat hij zich schaamde over het gebeurde en mij niet meer onbevangen kon ontmoeten. Er ontstond afstand tussen ons en het duurde maanden voordat die afstand weer geheel overbrugd was.

Het einde

Naarmate ik langer leefde, brandde het heimwee feller in mij. Het onbegrip van de mensen, het blokkeren van mijn Liefde, het afwijzen van mijn Zijn en vooral het telkens weer in de steek gelaten worden door hen die mijn vrienden hadden kunnen zijn, maar die telkens weer met hun verstand tussen mij en de Waarheid kropen... dit alles maakte het bestaan zo zwaar, dat ik soms al mijn kracht nodig had om de dingen op te merken die wèl vreugdevol waren. Dan trok ik me terug en leefde een paar dagen of weken heel alleen en luisterde naar de vogels, keek naar de vlinders en de wolken, sprak met de Vader, die voortdurend ZIJN Liefde in mij zong. Als ik het leven dan weer aankon, zocht ik ze weer op: die dachten dat ze me kenden... dan kon ik weer met ze lachen en werd ik niet meer boos om hun luiheid in het denken.

Steeds sneller volgden de periodes elkaar op waarin ik rust zocht, en ik begon me af te vragen, hoelang mijn fysieke lichaam mij nog aan deze aarde zou binden. Ik was nog maar voor in de dertig, en ik moest er niet aan denken, dat ik op deze manier zestig zou moeten worden! Daar kwam bij, dat ik alles gezegd had wat ik te zeggen had. Men had inmiddels talloze malen de gelegenheid gehad mij te horen, te zien en mij vragen te stellen en ik had geen vraag onbeantwoord gelaten. Ik kreeg het gevoel dat ik klaar was en dat, wanneer men mij nu nog niet begrepen had, ik in dit bestaan niet begrepen zou worden.

Het liep tegen de tijd van het paasfeest en in overleg met mijn volgelingen besloot ik naar Jerusalem te gaan, waar we zouden logeren in het huis dat Lazarus en Maria daar hadden. Maria van Magdala zou daar ook zijn, evenals mijn vader en moeder, zodat ik omringd zou zijn door wie ik Liefhad.

Het ging niet zo goed met me. Ik was moe en voelde me ziek en ik sleepte me min of meer voort langs de weg, tot we bij de woning kwamen van een van degenen bij wie ik af en toe geloged had. Op het erf bij zijn huis stonden twee ezels en Simon de visser kwam op de gedachte er een voor me te lenen, zodat ik zou kunnen rijden inplaats van lopen. De man vond het niet alleen goed, hij stond erop, mij het jongste dier ten geschenke te geven, "Want," zei hij, "daar heeft nog niemand op gereden en het past mijn koning het beste te ontvangen van wat er voorhanden is!" De anderen lachten wat om zijn terminologie, maar ik schrok.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Nog steeds sprak men over mijn aanstaand koningschap, zelfs onder mijn volgelingen waren er die ervan overtuigd waren dat ik mij alleen maar rustig hield totdat ik voldoende aanhang zou hebben om de revolutie uit te kunnen roepen. Ik kon op mijn vingers narekenen, dat ik moeilijkheden zou veroorzaken wanneer ik op een jonge ezel Jerusalem zou binnenrijden. Dan liep ik liever... Ik wilde al zeggen dat ik ervan afzag, toen de Vader sprak: "Laat maar los, Mijn kind. Het einde is begonnen, Mijn Lief. Nog even maar: hoon, pijn, ellende, dan is het voorbij." Een felle vreugde doorgloeide me en ik klom op het dier.

De stad kwam dichterbij. Er moest iemand met zeer goede ogen op de uitkijk hebben gestaan, want nog voor wij iemand konden onderscheiden, maakte zich een groepje los uit de achtergrond van de massa mensen die krioelden bij de poort, wrong zich tegen de stroom, die de stad in wilde in en begon te rennen.

Toen ze ons bereikten, bleken het voornamelijk kinderen te zijn: die van Maria en Lazarus, van Simon de visser, van Simon de Zeloot en van Jacobus de visser. Een paar moeders kwamen er hijgend en puffend achteraan - ik zag, dat Maria van Magdala er niet bij was. De beide Simons en Jacobus hadden hun kinderen een paar weken niet gezien en rolden stoeiend met hen over de grond, terwijl mijn neefjes en nichtjes probeerden om bij mij op de ezel te komen. Die vond dat niet zo'n goed idee en steigerde, zodat we tenslotte allemaal op de grond belandden. Intussen waren de vrouwen ook gearriveerd, raaptten hoofdschuddend de kinderen en mij op, klopten hier en daar wat modder van de kleren en lieten zich door hun echtgenoten omhelzen. Weer zag ik, hoe bij sommigen die omhelzing niet van harte ging. Heel even overviel mij een diepe wanhoop. Als zij, die mij dag in, dag uit meegemaakt hadden, al niet in staat waren zelfs hun geliefden Lief te hebben, hoe zouden dan ooit anderen, die mij niet gekend hadden, weten wat Liefde is? Ik duwde de vraag weg. Meer dan mijzelf kon ik niet geven en waar ik de mens tot dusverre mijn bestaan geschonken had, zou ik nu ook mijn leven geven.

Koorts schokte door mijn lichaam en ik klom weer op mijn rijdier. We vormden een hele stoet met elkaar en het duurde niet lang, of er begonnen mensen ons op te merken. De meesten hadden al wel eens van mij gehoord en het feit dat ik nu, gezeten op een vorstelijk rijdier, ten tijde van het paasfeest, de tempel naderde, maakte een grote opwindning bij hen los. Ze begonnen te roepen, te juichen, te springen en te zingen en toen we de stad binnenkwamen, begon men met palmtakken te zwaaien en legde men zijn bovenkleding voor de poten van de ezel, zodat zelfs mijn rijdier niet de grond zou hoeven raken. "Hosannah!" hoorde ik roepen, en het was of ik de stem van de Vader hoorde, "Gezegend is de gezalfde, gezegend is hij die komt in de naam van Jehova!" Het was de jubelkreet waarmee van oudsher de koningen van Israël welkom geheten werden door het volk - en het was ook de jubel, die de Vader in mij zong. Ik rechtte mijn rug, voelde geen vermoeidheid meer. Ze wisten niet wat ze zeiden, maar ze zeiden het wel goed... In mij groeide de vreugde.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Nog even, en ik zou die zang horen uit monden van hen die geen negativiteit kennen, die louter Liefde zijn, in de sferen van Licht en die zang zou mij begeleiden, tot ik zou knielen voor de Vader. Ik barstte haast van vreugde om dat ogenblik en vanuit die vreugde zag ik een paar zwarte figuren zich door de massa wringen. Het waren leden van de sekte der schriftgeleerden. Zij wijdden hun leven aan het bestuderen van de wetten van Moses en ergerden zich beroepshalve aan alles wat daar niet mee te maken had. "Meester," riepen ze, "zie je niet dat jouw aanwezigheid de mensen ontheiligt? Kom van je ezel af en laat ze ophouden met dat geschreeuw!" "Kijk om je heen," antwoordde ik, "zie hoe de vreugde heerst, het moet klinken! Als ik ze al stil zou krijgen, zouden de straatstenen nog gaan roepen!" Ze draaiden zich om en probeerden zelf de mensen met woeste gebaren en dreigende taal ertoe te brengen mij te negeren, maar het was onbegonnen werk. Tenslotte gaven ze het op en vertrokken, af en toe mij een onheilspellende blik over hun schouder toewerpend. Wij vervolgden onze weg, begeleid en gedragen door de vreugde van de zingende massa, en bereikten uiteindelijk het huis van Lazarus.

's Avonds nam de koorts toe en ik begon te rillen. Maria van Magdala kwam naar me toe. "Zal ik je voorhoofd en voeten met mirre wrijven?" vroeg ze, "Het zal je goed doen." Ik knikte. Haar ogen stonden vol tranen. Ik had haar 's middags verteld over het komende afscheid, al had ik over de details niet kunnen spreken. De anderen - er waren zeker twintig mensen - wisten nog van niets, ook al had ik ze al verschillende keren verteld dat mijn einde aanstaande was. Ze keken er niet van op, dat ik mij, een ongehuwde man, liet aanraken door een vrouw. Hoewel ze zelf de etiquette nog niet konden loslaten, wisten ze dat regeltjes geen waarde hebben. Bovendien was hun onze Liefde bekend, al begrepen ze niet waarom wij niet trouwden. Buiten onze kring werden de vrouwen met wie we omgingen als hoeren beschouwd, wat ze echter niet belette ons gezelschap te zoeken, zodra we in de buurt waren.

Ik leunde achterover en sloot mijn ogen. Haar handen masseerden rustig mijn voorhoofd en de geur van mirre vulde de kamer. Ik voelde vrijwel onmiddellijk de weldadige werking, het leek of mijn lichaam zich nu eindelijk eens helemaal kon ontspannen en de hoofdpijn nam af. Op het moment dat Maria opstond om ook mijn voeten te gaan masseren, liep er iemand langs, die haar even aanraakte. Daardoor schokte ze en een grote scheut olie schoot uit de kruik en verspreidde zich over mijn kleding. We schoten beiden in de lach - voorlopig zou ik wel een duur luchtje verspreiden... Ze maakte haar haar los en begon te deppen. Judas, die het had zien gebeuren, lachte ook en zei: "Wat een verspilling! Met de opbrengst van wat jij daar verknoeit, hadden een heleboel armen weer een dag te eten kunnen hebben en - " ik viel hem in de rede. "Hou op, Judas. Het is goed wat hier gebeurt. Houd er rekening mee, dat je de armen altijd bij je zult hebben, terwijl ik er binnenkort niet meer zal zijn." Hij verstrakte, mompelde iets en liep de kamer uit.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Maria hervatte haar werk en toen ze klaar was, voelde ik me een stuk beter. We bleven tot diep in de nacht bij elkaar en spraken over de dingen die komen zouden. Langzamerhand verdween de weerstand om te horen wat onaangenaam is om te horen en kon men meedenken en meespreken over wat ons te wachten stond. We wisten al enige tijd, dat vooral de Farizeeën ons haatten. Waarschijnlijk zou van die kant een aanklacht komen. Josef van Arimathea, die een huisvriend was van Pilatus, vertelde dat ze al een paar keer een aanklacht ingediend hadden, maar dat hij daar niet op ingegaan was. Ikzelf had op zijn uitnodiging Pilatus een paar maal bezocht en kende hem als een moeilijk mens, die doodsbang was een berisping uit Rome te krijgen. Nu was Rome nergens zo gevoelig voor als oproer en mijn binnenkomst in Jerusalem zou gemakkelijk zo uitgelegd kunnen worden. Daar stond tegenover dat een proces tegen mij waarschijnlijk ook wel een enorme rel zou opleveren, zodat Pilatus wat dat betreft moest kiezen tussen het ene of het andere rumoer, als men zou besluiten mij voor het gerecht te dagen. Ik verwachtte dat zou gebeuren. Mijn hemelse Vader had mij wel over gevangenneming en dood verteld, maar geen termijn genoemd en ook niet de manier waarop ik zou sterven. Het enige wat ik zeker wist, was dat het niet lang zou duren.

Mijn vrienden waren uitermate ongerust en smeekten me, de stad morgenvroeg te verlaten, zodat mijn aanwezigheid geen aanstoot meer zou geven. Hoewel hun bezorgdheid me roerde, viel het me tegen dat ze verwachtten dat ik mijn gedrag zou aanpassen aan de domheid van de mens. Als ik, om welke reden dan ook, me zou aanpassen aan de wensen van de gezagsdragers, dan zou mijn bestaan zinloos geworden zijn. Dan zou ik namelijk de strijd tegen de vergissingen van de mensheid opgegeven hebben - en dan had ik beter niet geboren kunnen worden.

Wie zal ooit de mens zover krijgen dat hij zijn vergissingen loslaat? Hoe vol vreugde was ik, toen de een na de ander zijn leven onder mijn hoede stelde, in het vaste voornemen voortaan slechts het goede te doen. Hoe vol vreugde was ik, toen ik zag hoe ze zich ontwikkelden tot wie ze in wezen waren, toen ik begon te geloven, dat zij mijn weg zouden kunnen verlichten... Helaas: de een na de ander verkoos zich weer aan te passen aan zijn eigen, "veilige" verleden en nu was er niemand meer, die ik niet met grote zorg gadesloeg.... Ze hadden mij allen zeer lief, dat stond vast, maar ze waren zo kwetsbaar!

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

De volgende dag was mijn lichaam weer gezond en ook mijn vrienden keken, na een goede nachtrust, weer helder en vol vertrouwen uit hun ogen. Ik besloot hun vertrouwen te versterken en riep ze bij elkaar in de grote zaal, de mannen, de vrouwen en hun kinderen, want wat ik te zeggen had was misschien niet voor iedereen te begrijpen, maar moest wel gehoord worden. Ooit zou de herinnering aan mijn woorden ze door hun moeiten heen kunnen dragen en dan zouden zij op hun beurt weer anderen kunnen sterken.

"Geliefden," begon ik en ik zag de ogen oplichten, ook van de kinderen, "luister naar mijn woorden. Wat je begrijpt of niet begrijpt is nu niet belangrijk, maar dat je mij hoort is van groot belang, want ik wil je vertellen over later, wanneer ik er niet meer ben."

Het werd doodstil. Er kwam een golf van intens verdriet op me af toen iedereen zich trachtte voor te stellen, hoe dat zou zijn, verder gaan zonder mijn aanwezigheid. Zonder mijn begrip, dat stand hield tegen alle gebeurtenissen in, zonder mijn humor, die menigeen door zijn tranen heen had laten lachen zodat zijn leed dragelijk werd, zonder mijn oren, die nooit moe werden de problemen aan te horen en zonder mijn stem, die telkens weer de weg naar de innerlijke rust onder woorden bracht. Ik ging verder:

"Wie denkt dat ik door te sterven de wereld verlaat, vergist zich. Mijn geest blijft bij je en af en toe zal ik mij ook aan je vertonen, wanneer dat nodig is. Altijd zul je met mij kunnen spreken en altijd zal ik je antwoorden. Zelfs wie mij niet persoonlijk gekend heeft, zal met mij kunnen spreken en ik zal hem antwoorden in zijn geest. Weet dan, dat de enige manier om het contact met mij te verliezen is, dat je mijn woorden niet vertrouwt. Wie vertrouwt, bouwt op een rots en storm noch regen kunnen hem deren. Wie bang is, zal door zijn angst misleid worden en het zal hem zijn, alsof ik nooit bestaan zal hebben.

Angstige tijden staan je te wachten. Doordat je mij gekend hebt, zal men je haten en men zal je nauwlettend gadeslaan, zodat iedere vergissing je aangerekend zal kunnen worden. Wees ook dan niet bang: ook dan ben ik bij je en in je en ik zal door je spreken, mits je vertrouwt en je niet laat misleiden. Men zal je vervolgen en men zal je aanvallen. Men zal je leugens in de mond leggen, zoals men mij leugens in de mond gelegd heeft. Men zal je de schuld geven van alles wat mis gaat en men zal je ter verantwoording roepen. Weet dan, dat je de dwaas niet naar zijn dwaasheid moet antwoorden, maar zwijg liever. Verdedig je niet, val niet aan. Word niet kwaad, want zij weten niet wat zij doen.

Wanneer de nood te groot wordt, zal ik de Vader vragen nog eenmaal ZIJN geest te zenden om je te troosten. Dan zal het einde van deze aardse tijden nabij zijn, want dan zal de mens de aarde bijna vernietigd hebben. Verheug je, want je zult niet alleengelaten worden. Wanneer niemand, ook jullie niet, meer zal weten wie ik was, zal de Vader de Trooster zenden en die zal mijn woorden kennen, mijn wezen dragen en Hij zal jullie de Weg wijzen tot de Vader.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Ik bidt, dat jullie het niet zo ver zult laten komen, want dat betekent dat zelfs degenen die mij liefgehad hebben, mij verloren zullen hebben...

Hieraan zul je de Trooster, die de Geest van de Vader draagt zoals ik de Geest van de Vader draag, kunnen herkennen: Hij valt niet aan en Hij verdedigt niet. Hij kent de mens zoals ik jullie gekend heb. Zijn woorden zijn zuiver, geen onwaarheid komt over Zijn lippen - en dus zal Hij door velen gehaat worden. Hij legt je mijn woorden uit in de taal die je dan zult spreken en het zal je zijn, of het nieuwe woorden zijn. Wees op je hoede, want wanneer het tijd zal zijn dat de Vader ZIJN Geest zendt, zullen er velen zijn die trachten je te misleiden door woorden te spreken die lijken op de mijne, maar die onwaarheid in zich dragen. Toch: wie vertrouwt zal ik dragen zoals ik je nu draag, ook al zou je je hebben laten misleiden. Wees dan wakker en vertrouw, zodat je zult weten Wie gezonden is en wie niet.

Kijk naar mij en weet dat wie mij ziet, ook de Vader gezien heeft, want Wij zijn Een. Ook de Trooster zal zo zijn: Een met de Ene en Kracht zal van hem uitgaan en velen zal Hij genezen. Ik ben de weg tot de Vader en wie verdwaald zal zijn, zal Hij weer de weg wijzen: ook Hij is de weg zelf. Zo zul je de Trooster kennen: enkel Liefde zal Hij je schenken, zoals ik je enkel Liefde geschonken heb. Ik bid, dat het niet zover zal komen, want wanneer Zijn komst noodzakelijk zal zijn, zal het leven voor Hem zwaarder zijn dan het voor mij geweest is; men zal in Hem het kwaad projecteren dat men zelf draagt en Hij zal zich niet verdedigen, want ook Hij zal de dwaas niet met dwaasheid antwoorden - en aangezien een dwaas geen wijsheid herkent, zal Hij zwijgen.

Ik smeed je: wanneer mijn lichaam gestorven is, laat dan mijn woorden in leven, zodat je het eeuwige voedsel dat ik voor je geweest ben, kunt blijven genieten. Ik zal zeer binnenkort van jullie weggaan, maar ik zal eeuwig in je blijven, tenzij je mij zelf verstoet..."

Ik stond op en liep naar buiten. Daar heerste de waanzin van de voorbereidingen voor het paasfeest. Zelfs al zou de overlevering waarheid dragen, dan nog moest het voor een zinnig mens toch duidelijk zijn, dat het dwaasheid was om op deze manier te trachten de geschiedenis levend te houden... maar kennelijk bestonden er geen zinnige mensen, want ieder jaar weer opnieuw ontstond de heksenketel van het "feest". Ik worstelde mij tegen de stroom in, de stad uit en liep naar de boomgaard van Josef van Arimathea, waar de stilte heerste. In die stilte klonk de stem van de Vader in mij: "Mijn kind, IK heb je Lief. Wees niet bang, Geliefde, want ook deze dag gaat voorbij en eindigt in Vreugde." Het was alsof de grond schudde bij deze woorden. Ik ging zitten en zuchtte diep.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

"Vader, is het zover?"

"Het is zover, Mijn kind. Nu al is men bezig, je dood te organiseren en nog voor het paasfeest zul je Mij weer zien." Een storm van gedachten ontstond in mijn brein. Hoe? Wie? Mijn fantasie was nauwelijks stil te zetten en met alle kracht die ik op kon brengen concentreerde ik me weer op de werkelijkheid.

"Vader, wil je me meer vertellen?"

"Vraag maar, Liefste. Al je vragen zal IK veranderen in antwoorden en IK zal je dragen en je gedachten leiden, zodat je tijd niet zwaarder zal zijn dan noodzakelijk is."

"Is er geen andere weg meer mogelijk?"

"Kun je de mens vóór morgen zuiveren?"

"Ik wil naar Huis, Vader. Ik kan niet meer. Wat heb ik nagelaten te zeggen? Wie heb ik nagelaten Lief te hebben? Je hebt zelf gezegd, dat het goed was, zoals het ging - " Ik zette mijn gedachten stil, want ik besepte dat ik nu niet in staat was iets verstandigs te berde te brengen.

"Vader, wil je me vertellen, zonder dat ik de vragen stel? Ik ben zo moe."

Nu pas drong tot mij door, hoe moe ik wel was. Moe van het doorgaan, moe van het volhouden, moe van de weerstand, en vooral moe van het leven in een lichaam dat zo verschrikkelijk de soepelheid miste waar ik zo'n behoefte aan had. Heel even liet ik mijn herinnering de vrije hand: de schoonheid van de hemelsferen, de kracht van de Liefde die overal in zong, de kleuren, de klanken... nog even, en het zouden geen herinneringen meer zijn, maar feiten.

"Hart uit Mijn hart, luister. Ze zullen je allemaal, niemand uitgezonderd, in de steek laten als het erop aankomt. Een, Judas, is op dit ogenblik bezig je als een schaap te verkopen om je kwijt te raken. Hij vertelt zichzelf dat hij je helpt om de aardse troon te bestijgen... Ze zullen je overvallen als een misdadiger, Mijn kind. Honen zullen ze je en met hun gesels en hun woorden zullen ze je kapotmaken. En als ze niets meer kunnen bedenken om je pijn te vergroten, zullen ze je vermoorden: alsof je een moord gepleegd hebt, zullen ze je kruisigen. Huil nu maar, Mijn kind, het zullen je laatste tranen zijn."

Ik huilde.

Toen sprak de Vader: "Het ergste weet je nog niet, Mijn Lief. Voor je lichaam sterft, zul je de schemergebieden reinigen - en om met al je kracht die gebieden te kunnen betreden, is het noodzakelijk, dat IK je loslaat..."

Dus dat was het, wat mij in mijn onderbewustzijn steeds beangstigd had, dwars door mijn vertrouwen heen: losgelaten worden door de Vader.

Ik herinnerde mij nu uit andere bestanen op andere planeten, dat het eerder noodzakelijk was geweest om de mens op deze manier te bevrijden van de invloeden van zijn eigen negativiteiten.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Iets van de ervaring van de totale verlatenheid drong zich in mijn bewustzijn - ik voelde me verlamd, te moe en te bang om zelfs nog maar een vraag te stellen.

"Wees niet bang, Mijn kind. Ook al ervaar je Mij niet, IK ben er wel. Weet dat het eerder gebeurd is en weet, dat het nog nooit mislukt is. Vat moed, Geliefde, weet dat IK jouw pijnen draag en dat IK voor je zing; weet dat IK in jou ben, zoals jij in Mij bent - weet, dat jij deel uitmaakt van Mij. Het is niet Mijn wens een deel van Mijzelf los te laten, het is noodzaak. En totdat het zover is, zul je Mij ervaren met een Kracht zoals je in dit leven nog niet eerder ervaren hebt."

Ik voelde een diepe rust in mij neerdalen. Om mij heen zag ik hoe de zon door de bomen scheen en een prachtig spel van licht en schaduw toverde. Vogels kwetterden en zongen en het was alsof ze mij toezongen. Ik zag de kleuren met een intensiteit die ik nog niet eerder waargenomen had - het was mij of de wereld nu pas geschapen was en ik verheugde mij in haar schoonheid.

Ik stond op en wandelde naar huis. De vermoeidheid was van me afgenomen, ik voelde mijn lichaam niet meer, slechts een intense vreugde gloeide in mijn hele wezen en in mijn binnenste ontstonden liederen.

Zo, innerlijk zingend, ontmoette ik Maria, de Geliefde. Toen ze mij zag, klaarde haar gezicht op. Ik legde een hand op haar schouder en voerde haar mee naar mijn kamer. Daar vertelde ik haar alles, geen detail verzweg ik voor haar. Daarna zwegen we beiden lange tijd.

"Jeshoea," zei ze tenslotte, "dat wil ik niet meemaken."

"Ik weet het, mijn kind," antwoordde ik haar, "daarom heb ik het je vantevoren verteld, zodat je kunt kiezen. Als je wilt, mag je nu naar Huis gaan en daar op mij wachten."

Weer was het lange tijd stil. We zaten dicht tegen elkaar aan, de armen om elkaar heengeslagen. Haar hoofd rustte tegen mijn borst.

Ze keek op, haar ogen stonden rustig - ze had haar besluit genomen.

"Het is goed, Jeshoea, ik ga naar Huis."

Ik stond op en liep naar de grote zaal, waar de meeste van mijn vrienden bezig waren, de paasmaaltijd voor te bereiden en wenkte Lucas, die arts was. Zonder iets te vragen liep hij met me mee naar mijn kamer en zette zich naast Maria op de rustbank. Toen ik hem uitgelegd had wat wij van hem verlangden en waarom, werd hij zeer bleek. Hij had even tijd nodig om dit alles te verwerken en drong erop aan, dat ikzelf die stap zou nemen, zodat mij de ellende die de medemens mij zou kunnen aandoen, bespaard zou blijven. Het was een mogelijkheid waar ik nog niet aan gedacht had en ik overwoog hem even. Nog steeds zong de Vader in mij en nog steeds voelde ik de vreugde daarvan en ik wist dat het goed was zoals het gaan zou. Daarop verliet Lucas de kamer, om even later weer terug te komen met een kruikje in zijn hand en een drinkbeker. Hij keek ons een voor een aan, zette alles op een tafeltje en liet ons weer alleen. Zo zaten wij daar in elkanders gezelschap, wij die elkaar zo intens liefhadden en daar nooit ten volle aandacht aan hadden kunnen schenken.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Die elkaar nooit aangeraakt hadden zoals geliefden elkaar aanraken, beiden elkaars pijn hierom lijdend. Ik schonk de beker vol en reikte hem haar aan. Toen zij gedronken had, legde ik mij op de rustbank en trok haar tegen me aan. Zo lagen wij daar, wachtend op wat komen zou. Het duurde niet lang, al spoedig viel ze in slaap.

"Ga maar, mijn Liefde, ik kom spoedig ook," fluisterde ik in haar oor. Na enige tijd hield ze op te ademen en haar hart stond stil.

Haar feest was begonnen, ik kon haar horen jubelen en haar vreugde vergrootte de mijne. Ik voelde geen pijn, al stroomden de tranen over mijn gezicht. Wonderlijk, dat in een mens het diepste verdriet en de grootste vreugde tegelijk aanwezig kunnen zijn...

Het was avond geworden. Lucas had op mijn verzoek iedereen verteld wat er gebeurd was, want ik was te zeer bij dit alles betrokken, dan dat ik het zelf kon opbrengen steeds weer van het afscheid van mijn Liefste te verhalen.

We zaten bijeen in de grote zaal. De tafels waren in een groot vierkant gerangschikt, zodat we elkaar allen in het gezicht konden zien en niemand zich buitengesloten hoefde te achten. De vrouwen waren niet meegekomen, zij wilden zich nu liever wijden aan de ophanden zijnde begrafenis. Josef had zijn eigen grot ter beschikking gesteld op de grafheuvel van de stad en hij had mij snikkend aangeboden ook mijn lichaam daar onderdak te verlenen.

Ik had de bedienden gevraagd een groot wasbekken klaar te zetten met wat droogdoeken en nu iedereen gezeten was, ieder in zijn eigen omhulling van leed, nam ik een doek, doopte hem in het water er verzocht Lucas, zijn sandalen van zijn voeten te doen. Verbijsterd deed hij wat ik vroeg en ik waste hem de voeten en droogde ze met een schone doek weer af. Toen ging ik naar degene die naast hem gezeten was en zo voort, totdat iedereen aan de beurt geweest was. Sommigen protesteerden en Simon de visser werd zelfs driftig, maar ik drong aan en men liet mij tenslotte begaan. Ik waste ook mijn eigen voeten en nam weer plaats in de kring.

"Geliefden," zei ik, "luister. Je weet, dat ik de Gezalfde ben, die gezonden is door de Almachtige om de mens weer met Hem te verbinden. Vanuit jullie gezichtspunt ben ik hier op aarde dus de allerhoogste in rang en zou met de grootste eerbied en met de diepste nederigheid benaderd moeten worden. Wat ik nu gedaan heb, is jullie tonen wat het inhoudt om de hoogste te zijn. Hoe hoger iemand gezeten is, des te meer mensen zijn voor hun welzijn van hem afhankelijk en aan des te meer mensen is hij dienstbaar. Wie dus de allerhoogste is, staat in dienst van de gehele mensheid en dient allen met zijn hele wezen. Zo heeft mijn hemelse Vader Zich in mij naar deze wereld begeven, niet om Zich beter te doen gehoorzamen, maar om zo de mens vanuit een lichaam ten dienste te zijn. Ik heb jullie de voeten gereinigd en ik heb mijn voeten gereinigd, terwijl jullie voelden, dat eigenlijk ik degene ben die verzorgd zou moeten worden..."

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Weet, dat ik dienstbaar ben en dat ik mijn macht niet gebruik voor mijzelf, maar voor wie die nodig heeft.

Nog een kleine tijd, dan zal mijn lichaam gebroken worden en mijn bloed zal over de aarde vloeien. Denk dan niet dat ik verslagen word, maar weet dan, dat mijn lichaam en mijn bloed slechts materie zijn. Mijn wezen zal des te dienstbaarder zijn en ik zal in diezelfde tijd over de hele wereld gaan en iedere mens helen - en ik zal afdalen in de hel en iedere mens daar brengen tot voor de Vader, waar hij vergeving zal kunnen verkrijgen.

Dan zal mijn lichaam sterven, maar ik zal jullie niet verlaten. Nog lange tijd zal ik nu hier, dan daar, verschijnen en je moed inspreken, zodat je zult blijven weten dat de Vader werkelijk je metgezel is geweest. Want wie mij gezien heeft, heeft mijn Vader gezien, die in de hemelen is. Er is geen verschil, want ook de materie is uit Hem voortgekomen en welke gestalte HIJ ook verkiest aan te nemen, HIJ is onveranderlijk.

Kijk, zie dit brood. Ik breek het in stukken, zodat jullie het zult kunnen eten. Zolang het niet gebroken is, kan het niet gegeten worden en kunnen jullie je er niet mee voeden. Zo is het met mijn lichaam: wanneer het gebroken is, dient het tot voedsel voor jullie en voor ieder die zich wil laten voeden. Neem nu het brood en eet ervan en bedenk hoe mijn lichaam gebroken wordt tot voedsel voor wie wil eten. Laat het zo zijn, dat telkens als je brood eet, je terugdenkt aan deze maaltijd en weet dat ik mijn lichaam voor je liet breken. Herinner je dit zolang je zult leven; daarna zal ik nieuw brood met je eten in de nieuwe aarde, waar geen onheil meer zal zijn.

Kijk, zie deze kan wijn. Ik schenk de wijn zodat hij in de beker vloeit en je hem kunt drinken. De wijn moet vergoten worden voordat hij de dorst kan lessen van wie drinken wil. Zo is het met mijn bloed. Wanneer het vergoten wordt, lest het de dorst van ieder die dorstig is naar de Waarheid en het Licht. Neem de wijn en drink ervan en bedenk dat ook mijn bloed gedronken wordt en kracht schenkt aan de drinker. Laat het zo zijn, dat telkens als je drinkt van de wijn, je terugdenkt aan deze maaltijd en weet dat ik mijn bloed voor je liet vergieten. Herinner je deze maaltijd, want het is de laatste keer dat ik met jullie eet en drink: de volgende keer dat wij allen gezamenlijk zullen eten en drinken zal zijn lang hierna, in een ander bestaan, wanneer deze aarde niet meer is en wij allen zullen verblijven in de nieuwe hemel en de nieuwe aarde."

Lazarus en Simon de visser zaten naast me. Simon voelde zich na zijn uitbarsting nog steeds verschrikkelijk schuldig en durfde geen woord te zeggen. Lazarus zag dat en had met hem te doen.

"Meester," zei hij, "het is toch zo, dat wie zijn zonden kent en berouw toont, vergeving krijgt?"

"Nee, Lazarus, slechts wie zijn zonden kent en vergeving vraagt, krijgt die. Vraag, en je krijgt wat je vraagt, nog voor je uitgesproken bent - mits je weet wat je vraagt."

Meer had Simon niet nodig.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Hij sloeg zijn armen om me heen en smeekte om vergeving. Toen werd hij weer rustig en begon te vragen over wat komen zou. Meteen werd het doodstil, niemand wilde ook maar een woord missen van wat ik te zeggen had.

Ik vertelde wat ik wist. Toen ik het verraad noemde van een van degenen die deel uitmaakten van de groep die mij de laatste tijd steeds vergezeld had, ontstond grote verwarring. "Weet je ook wie, Meester?" werd er geroepen en "Ik toch niet, Meester, zeg toch alsjeblieft dat ik het niet ben!" De meesten stond het huilen nader dan het lachen. Ik fluisterde in Lazarus' oor: "Let op: wie gelijk met mij een stuk brood in de saus doopt, die is het." Ik nam een stuk brood en doopte het in de saus. Tegelijk doopte Judas het zijne in de saus, keek me aan en vroeg: "Ben ik het, Meester?" Hiermee ging hij te ver.

"Ja, Judas, je zegt het. Ga maar gauw en doe wat je te doen staat."

Degenen die het gehoord hadden, keken verbijsterd Judas na, die een vloek mompelde en de deur uitliep. Anderen zagen hem weggaan en vroegen zich af of hij op dit late uur misschien nog iemand wat geld zou gaan brengen - hij had steeds de beurs beheerd die voor gezamenlijk gebruik was. Bijna voelde ik de pijn om de vriend die vijand was geworden, maar tegelijk met het ontstaan ervan voelde ik dat hij weggenomen werd en een intens Licht vulde mijn geest, zodat ik verder kon spreken. Simon was bleek geworden. "Meester, als er meer is, zeg het dan alsjeblieft, voordat we allemaal gek worden van angst..." Hij keek me aan alsof hij al wist wat er komen zou.

"Nog een ding, Simon, en het gaat allen aan." Ik wachtte tot ik ieders aandacht had. "In de ellende die ons te wachten staat, zal ieder die hier aanwezig is, mij in de steek laten." Ongelovig keken ze me aan. Ik voelde hun grote Liefde voor mij, een Liefde die hen door alles heen zou kunnen dragen, tenzij ze zelf die Liefde - al was het tijdelijk - zouden blokkeren. Simon sprong op van zijn zetel en ging breeduit voor me staan. "Ik heb je Lief!" schreeuwde hij, "en al zullen ze allemaal jou laten stikken - ik heb je Lief en ik laat je niet in de steek!" Angst en pijn stond in zijn ogen te lezen en door alles heen zag en voelde ik die grote toegenegenheid die hem destijds alles had doen verlaten om in mijn nabijheid te kunnen zijn. Ik stond op en greep zijn handen.

"Simon, hoeveel sterker ben jij dan de anderen? Hoeveel groter is jouw Liefde? Let op, Simon en weet: nog voor deze nacht voorbij is, nog voor de hanen kraaien, zul je me meer dan eens verlaten hebben."

De avond was reeds overgegaan in de nacht toen we uit elkaar gingen. De stemming was gedrukt, er hingen spanningen in de lucht. Ik wilde alleen zijn en verliet het huis om nog een eind te gaan lopen, maar voor ik de weg bereikt had, voegden Simon de visser en zijn dorpsgenoten Johannes en Jacobus zich bij me. Ze wandelden zwijgend mee en hoewel ik voelde dat hun aanwezigheid als steun bedoeld was, hinderde die me. Ik wilde met mijn Vader spreken en dat kon ik niet als er iemand bij was.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Langzaam, slenterend haast, liepen we verder. Het was een donkere nacht, een dik wolkendek hield het licht van de hemellichamen tegen. Er klonk nauwelijks geluid, onze voetstappen werden slechts begeleid door het voortdurende getsjirp van de krekels. Als vanzelfsprekend droegen mijn voeten mij naar de plaats waar ik mijn Vader placht te ontmoeten als ik in Jerusalem was en waar ik ook deze middag geweest was. Mijn vrienden wisten van die gesprekken en toen wij de boomgaard betraden, bleven ze zonder woorden achter bij de ingang en zetten zich op de grond. Ik was ze dankbaar en liep even terug om hun dat te vertellen. Prompt begonnen ze alle drie te huilen en ik kwam bij ze zitten en drukte ze tegen mij aan. Zo zaten wij daar: vier mannen, ieder met hun eigen verdriet, verbonden door de Kracht van de Ene, die Liefde is.

Ik verliet hen en begaf mij naar een rotsachtig gedeelte van de hof, waar geen bomen stonden. Daar ging ik zitten. Ik probeerde me te realiseren wat ik nu eigenlijk voelde. Normaal gesproken zou ik nu min of meer radeloos zijn, nu de vriendin van mijn hart gestorven was, een van mijn beste vrienden mij haatte en alle anderen aan totale verwarring blootstonden. Ik besepte dat ik door zo te denken eigenlijk het Licht van de Vader blokkeerde en wendde met alle kracht van mijn denken mijn aandacht van mijzelf af, door die op mijn omgeving te richten. Het lukte niet erg, er was door het duister ook bijna niets te zien wat mijn gedachten zou kunnen vangen en ik bleef het middelpunt van mijzelf. Zo wilde ik mijn Vader niet tegemoet treden. HIJ had mij alles geschonken wat ik nodig had om te stralen - zelfs nu voelde ik dat HIJ mijn verdriet droeg. Ik had op dit ogenblik helemaal geen gevoelens en ik schaamde mij ervoor, dat ik ook geen vreugde voelde. Mijn gedachten gingen terug in de tijd. Ik zag mijzelf: helend, lerend, lachend tot de tranen mij over de wangen liepen. Welke momenten had ik het mooist gevonden? Ik dacht na, proberend de gevoelens terug te halen die ik in die situaties ervaren had. Dit was het: wanneer ik het middelpunt was van ieders aandacht terwijl ik vertelde over de Liefde van de Vader. Dan voelde ik mij die ik ben: voortgekomen uit de Ene, zonder beperkingen wetend. De herinnering plaatste mij op een helling, waar honderden mensen verzameld waren. "Kom maar," had ik gezegd, "iedereen die moe is van het dragen van zijn lasten. Kom maar bij mij, ik zal alles voor je dragen en je zult sterker zijn dan ooit. Leg je moeiten en je zorgen op mijn schouders, ik ben sterk genoeg..."

"Mijn kind," klonk het in me, "zou je je eigen woorden niet eens op Mij willen toepassen? Dacht je dat IK ontzien moet worden? Of dacht je dat jij anders bent dan anderen? Vergeet niet dat je nog steeds een fysiek lichaam draagt, Mijn kind en dat daar een brein in zit, dat af en toe ontlast moet worden..."

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Ik was het inderdaad vergeten. Ik had trouwens nooit goed kunnen begrijpen hoe het mogelijk was dat ik, die meer inzicht en overzicht had dan wie ook op aarde, ik die wist, meer dan wie ook, dat de Vader in iedere vezel van de Schepping leeft en dus meemaakt wat ik beleef - dat ik telkens weer nodig had om mijn hart uit te storten en dat dat steeds weer zoveel vreugde schonk...

Ik trof mijn vrienden slapend aan en wekte ze. Het werd tijd om naar huis te gaan om te rusten. We zouden alle krachten die we konden verzamelen, hard nodig hebben om dat wat komen zou te doorstaan en het was al voorbij middernacht. Nauwelijks echter stonden ze op hun voeten of er klonk groot rumoer op de weg. Geluid van vele voeten, wapengekletter, stemmen. Het was dus begonnen. Heel even bedacht ik dat ze me kennelijk niet in huis hadden aangetroffen en daar de boel op stelten hadden gezet en ik voelde medelijden met hen, die nu bij hun verdriet om Maria ook nog de onzekerheid over mij moesten dragen. Veel tijd voor gevoelens kreeg ik niet, want er had zich een gestalte uit de bende losgemaakt. Met veel bravoure kwam hij op ons groepje af, zocht mij, omhelsde mij - Judas. "Hosannah, IK heb je Lief!" klonk het in me en vanuit mijn Licht kuste ik Judas op zijn mond en sprak: "Is dit jouw manier om te tonen wie je Liefhebt?" Intussen hadden soldaten zich om mijn vrienden geschaard - bang voor weerstand? Simon werd natuurlijk weer driftig, haalde ergens uit zijn kleding een mes tevoorschijn en begon om zich heen te maaien. Er sneuvelde een oorlel, die tegen mijn gezicht terechtkwam. Ik ving hem op en drukte hem tegen zijn rechtmatige eigenaar aan, op de plaats waar hij thuishoorde - hij bleef nog zitten ook. "Simon, doe dat mes weg. Wil je dat ze jou ook ombrengen?" vroeg ik, "Ik heb je nog nodig, mijn vriend." Hij kwam tot zichzelf en ik richtte mij tot de voorman van de groep. "Ben je op hondejacht, dat je stokken meebrengt?" vroeg ik. Iemand grinnikte, de spanning zakte.

Zo stonden we even - niemand van de soldaten had kennelijk de moed om de eerste te zijn die me wat aandeed - het is ook heel wat gemakkelijker om een boef te vangen die woest tekeer gaat, dan iemand die daar doodkalm op zijn arrestatie staat te wachten. "Wachten jullie tot er iemand wijn gaat schenken?" vroeg ik weer, "of hoop je dat er een wonder gebeurt en er vanzelf boeien om mijn handen verschijnen?" "Nee, meester," klonk het en plotseling herkende ik de hoofdman. Hij had in het huis van Pilatus aan mijn lippen gehangen en sindsdien had hij mij enige malen op straat aangehouden en vragen gesteld. Ik stak mijn handen uit en hij boeide ze. De groep schaarde zich om ons heen en zo gingen we op weg, mijn vrienden verbijsterd achterlatend.

Vanaf dat ogenblik heb ik geen herinnering meer aan wat er met mijn lichaam gebeurde, tot aan het moment dat de Vader mij losliet. Ik weet wel wat er plaatsvond, maar het is alsof het een verhaal is, waarnaar ik ooit geluisterd heb - het maakt geen deel uit van mijn wezen.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.

Wat mijn mond sprak, wat mijn lichaam voelde, het staat allemaal los van wat mijn geest ervoer: Licht, Liefde, Vreugde. Het zong in mij en droeg mij en niets deerde me tot dat vreselijke ogenblik waarop het zingen ophield, het Licht en de Vreugde verdwenen en ik mijn lichaam voelde. De innerlijke en uitwendige pijnen waren meer dan ik verdragen kon en ik schreeuwde mijn wanhoop uit naar de Vader - die mij voor het eerst in dit bestaan niet antwoordde.

Mijn lichaam verloor het bewustzijn en ik verliet het. Ik daalde af naar het gapend gat dat voor me zichtbaar was geworden en begaf me erin. Even bleef ik staan en wende aan het duister. Ik keek om: duizenden engelen lagen geknield te wachten op mijn bevelen. "Kom," zei ik, en we gingen. Al spoedig stuitten we op een grote legermacht. Met van woede verwrongen gezichten, zwaaiend met scherpe wapens, stormde men op ons af - wij bleven staan. Medelijden beving ons, deernis om die ongelukkigen, die misschien al duizend jaar hun ellende met zich meevoerden zonder die te kunnen onderbreken. Toen ze binnen onze Lichtkring kwamen, verstarde ze en trachtten voor onze warmte weg te lopen, maar na enige tijd raakten ze in de ban van onze Liefde, smeten hun wapens weg en gaven zich juichend over. Enige van mijn Helpers leidden hen weg om hen naar het Licht te brengen en wij gingen verder.

Zo gingen wij door. Talloze legers, verminkte gestalten, verstarde geesten in alle diepten van de hel namen wij op in ons Licht en voerden wij tot voor de Vader. Toen er helemaal niemand meer was, begaf ik mij weer naar de aardesfeer en sloot de toegang tot de schemergebieden af. Daarna begaf ik mij op weg en heelde allen wier geestelijk lichaam beschadigd was, zodat er op de hele wereld niemand meer overbleef die voor de Vader onzichtbaar bleef.

Klaar.

Eindelijk - het was alsof er duizend jaren voorbijgegaan waren, kon HIJ uit Wie ik voortgekomen was, Zich weer met mij verbinden en ik ontwaakte. Nog steeds hing mijn lichaam daar aan het kruis, maar ik had er geen last van. Ik zag enige vrienden, mijn moeder en mijn vader, ik zag hun leed en ik riep hun toe: "Verheug je, geliefden! Het is klaar!" en mijn lichaam stierf.

Fout! Verwijzingsbron niet gevonden.